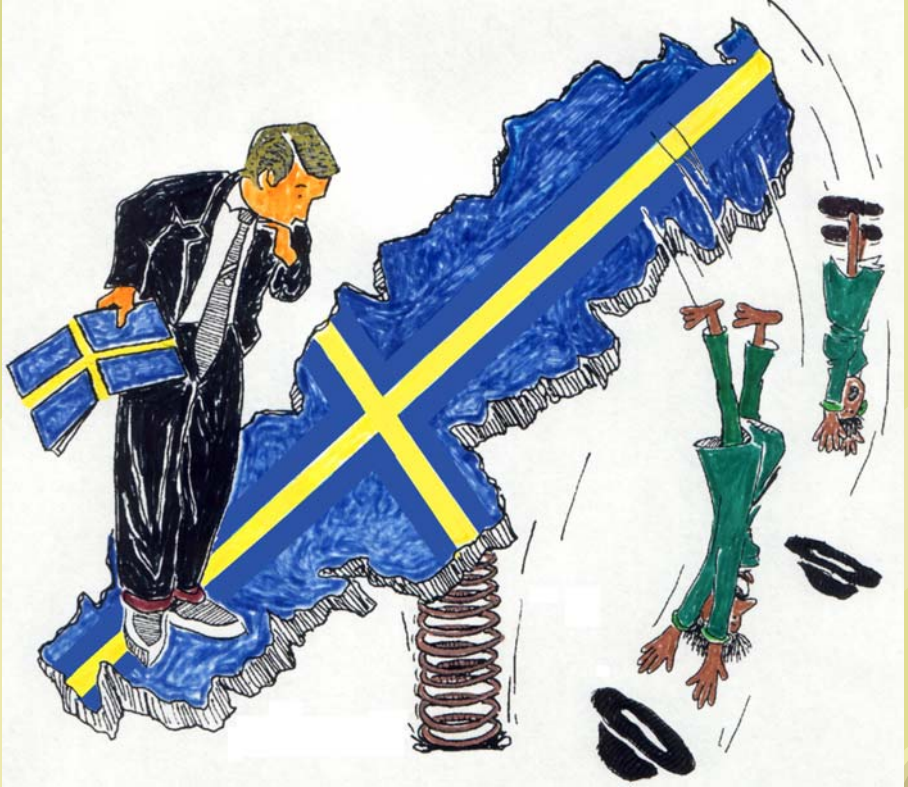

*Kan de vara
lika värda?!*

Soleyman Ghasemiani

Boken du har framför dig är på 132 sidor.
Här kan du läsa förordet:

Hur beställer du boken?

Boken kostar **120:-** inklusive porto om du beställer den direkt genom Hanaförlaget. Då ska du sätta in beloppet på förlagets postgirokonto **60 83 45 - 5** och ange din adress.

Boken kommer att sändas till dig så snart din betalning har registrerats.

Du kan också beställa den genom bokhandlen i ditt område. Men boken blir då genast mycket dyrare.

Titel: Kan de vara lika värda?
Författare: Soleyman Ghasemiani
ISBN: **91-974809-4-0**

Omslag: Rahman Shafei

Utgivning: januari 2006
Tryck: Länstryckeriet i Göteborg

Hanaförlaget / Box 62 / 424 22 Angered
tel. 070-444 15 78

www.hana.se
info@hana.se

Förord

Jag satt i advokatens bil efter tolkuppsdraget och åkte mot centrum. Jag skulle hjälpa honom med översättning av en del papper i den asylsökande klientens akt. Under färden hade vi ett alldagligt samtal om det som skedde världen över, aktuella händelser som medelsvensson brukar höra på tv-nyheterna. Jag såg hur förvånat advokaten tittade på mig. Han hade häpnat över mina allmänna kunskaper om händelserna runt om i världen. Det var kunskaper som jag inte gav mycket för! Jag blev generad direkt, inte för att jag visste för mycket utan för att jag förväntades vara okunnig i frågor som var så vanliga! Advokaten bad om ursäkt och sade att han inte menade så! Nu kom han direkt in på frågan om hur viktigt det är att det finns sådana duktiga individer som jag för att utvecklingen i tredje världen skall kunna gå framåt! Han uttryckte öppet att de skillnader som finns mellan i-, och u-länder beror på att folk i väst är mer intelligenta och har större uppfinningsrikedom och upptäckaranda än övriga världen och detta gjorde att utvecklingen i väst tog en rasande fart medan öst och syd trampade på samma ställe!

Jag blev ursinnig! Vad skulle jag säga till herr advokaten som öppet kallade mig och resten av världen utanför västs

gränser för lägre intelligenta människor? Jag bara påminde herrn om kolonialmakternas barbariska blodbad och skövlingar i hela Afrika, Asien och Amerika; slaveriet och stölden av de ofantliga rikedomarna därifrån; rikedomar som lade grunden för den kapitalackumulation som västs intelligenta, rikedom och makt fick vila på.

Det advokaten sade är inte på något sätt en avvikelse från normerna som styr i väst. Så resonerade kolonialmakterna då de invaderade de "okristliga outvecklade folken". Senare kom man att ändra lite grann i förklaringarna och stadfäste värderativismen genom att betona "kulturers" olikhet och rätten att bevara den grundläggande olikheten. Åtskillnaden lever kvar och går i arv från kolonialtiden till den efterkoloniala eran. På ena sidan står västvärlden med sin ekonomiska och politiska utveckling som förklaras med kultur vilket självklart betyder en viss intelligens bland dess invånare; å andra sidan hittar vi de "outvecklade" länderna som så fint kallas utvecklingsländerna vilka inte har nått samma utvecklingsstadium just p.g.a. sin särskilda "kultur" och avsaknaden av den behövda intelligentian!

Den nygamla postkoloniala policyn bygger på respekt för "andra kulturer" och det heliga icke inblandningslöftet i andra länders och andra kulturers angelägenheter. Makten i varje land jämtställs med kulturen och respekten för kultur, och "olikhet" ursäktar de värsta förbrytelseerna eller åtminstone tystnaden gentemot dem!

Är det någon som har undgått denna åtskillnad som västmakterna dagligen gör mot människor med en annan bakgrund? Skrapar man lite på ytan av denna politik, återfinner man rasismens och den nationalistiska högerextremismens grundantaganden. Utrikespolitiken vare sig det är tystdiplomati eller öppen konfrontation, bygger på samsyn över olikheten i värderingarna och människovärden för de aktuella länderna.

Man utgår ifrån att afghanerna är annorlunda och får ha sina egna mänskliga rättigheter! Man förutsätter att irakierna är muslimer och har olika klaner, etniska grupperingar och religioner. Man tar för givet att de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna inte är universella och därför inte kan gälla dem, alltså irakierna, afghanerna, iranierna etc.

I sin kamp mot terrorismen tog sig USA rätt att bombardera Afghanistan! Flygplanen fick bombardera mycket högt från luften för att garantera piloternas, alltså amerikanska medborgares liv. Det USA:s generaler abrupt struntade i, var de civila eller de oskyldiga afghanska medborgarnas liv, som riskerades än mer ju högre flygplanen flög! Detta bortförklaras som alltid med nödvändigt ont. De civila offren i Afghanistan under USA:s högtflygande bombardemang var mycket högre än antalet amerikanska offer i terrorattacken den 11:e september. Världen chockerades över 11:e septembers offer. Men de afghanska civila offren då? Deras liv var inte alls lika mycket värda åtminstone om man utgick från västmakternas reaktion på de afghanska civila offren.

Varken i Afghanistan eller Irak kom USA eller övriga västmakter på att bana väg för statsbildningar enligt de grundläggande demokratiska och universella mänskliga rättigheterna. Människorna i dessa länder kändes inte värda de grundläggande fri- och rättigheterna utan lämnades åt de klaner, beväpnade mafioso, nationalextremister och religiösa reaktionära grupperingar som västmakterna själva hade bistått och skapat tidigare. Istället för att tvinga sina politiska hejdukar att underordna sig "demokratin" har de tvingat folk i dessa länder att leva med dessa beväpnade reaktionära dödgrävare!

Denna åtskillnad är inte bara en utrikespolitisk fråga. Den är lika aktuell även inrikes. Kulturrelativismen skapar öppet

olika världar i hjärtat av väst med sin värdeteori. Irakiern är mindre värd både i Irak och här i väst! Kulturen fungerar här också som vattendelare. Föräldrakulturen stöttas med statliga och kommunala medel och respekteras även då den strider mot de elementära och grundläggande mänskliga rättigheterna och utgör en uppenbar konflikt mellan den rådande lagstiftningen och de nyinvandrade värderingarna. Konservativa, traditionella och religiösa föreställningar och yttringar har fått fotfäste i många tidigare sekulära västländer med respekt för kultur och religionsfrihet som förevändning. Detta har gjort att vi har människor med olika rättigheter i alla länder i väst. Förorterna i de stora städerna förvandlas till getton för de mest utsatta invånarna inom befolkningen vilket överrepresenteras av folk med utländsk bakgrund. Segregationen hyllas å ena sidan genom den oförbehållna respekten för "andras" religion och kultur, vilket alltid blir de konservativa värderingarna, å andra sidan förstärks den genom den uppenbara åtskillnaden och inneboende rasismen hos både värdnationen och de nationalistiska rörelserna bland invandrargrupperna.

Invandrarna, "de andra", får nöja sig med sina religioner och traditioner. Statsmakterna och kulturetablissemanget stöder helhjärtat getton med egna lagar och levnadssätt. Allting blir annorlunda så fort det gäller människor med en annan förhistoria än den specifik geografiskt svenska. Både djur och människa berörs i denna ojämlika behandling. Som en svensk har man tillgång till den okränkbara yttrandefriheten. Men glöm inte att detta inte gäller alla och allt. Till exempel får du inte vanhelga islam, buddism eller det som rör om i sikhiska troendes känslor! Målaren Louzla Darabis tavla "Kärleksscenen" fick inte vara kvar på Världskulturmuseet i Göteborg eftersom den "retade upp" och "sårade" islamisters

religiösa känslor. Stora delar av det politiska och kulturella etablissemangen i Danmark (och i hela Norden) sympatiserar med islamisters fördömanden för avbildningen av profeten Mohammed i Jyllandsposten och kravet på att tidningen ska be om ursäkt för detta.

Religionsfrihet för svenskar och invandrare tolkas olika. För ursvenskens del tolkas den än så länge som rätten att tro på vilken gud som helst i sin privata sfär. För invandrarens del tolkas den som religionens frihet att yttra sig och lägga sig i individernas privata angelägenheter. Här är det religionen som får frihet och individen inskränkningar. Här får imamer uppdrag som kulturtolkar och religiösa institutioner får tillskänks förtroendet att vara behjälpliga i kontakten med de utsatta flickorna i patriarkala miljöer. Förtryckarna anförtros stödja de förtryckta; så går det med den svenska integrationen.

Texterna i denna bok handlar om de brännande frågorna i det s.k. mångkulturella samhället. De dryftar rasism, diskriminering, värderelativism, politisk islams intåg i det tidigare sekulära väst, reträtten inför de patriarkala religiösa värderingarna i skolan och det offentliga rummet, accepterandet av kvinnors rättslöshet bland invandrargrupper och sist men inte minst makthavarnas likgiltighet inför religioners intrång i barns liv.

Boken är indelad i fyra kapitel. Första kapitlet, **Mörkrets hjärta**, innefattar de texter som rör västmakternas behandling av människorna i den så kallade tredje världen. Joseph Conrad skrev Mörkrets hjärta under den koloniala perioden. Då var kolonisationsöppenhjärtiga med sina ofattbara grymheter mot allt levande i kolonierna med förevändningen att de hade med outvecklade barbarer att göra. Den postkoloniala eran däremot kännetecknas av mycket förfinade och sofistikerade

grymheter som allt efter behov döljs eller avtäcks för omvärldens ögon. De tidigare kolonierna är nu "självständiga" stater men de räknas fortfarande som outvecklade länder med folk som ligger på ett lägre stadium av den intellektuella och kulturella utvecklingen vilket i sin tur antas förklara den ekonomiska underlägsenheten. Resultatet av detta synsätt är enkelt att tyda: Man behandlas efter det mått som passar en.

Texterna i varje kapitel är ordnade efter datum. Gamla texter hamnar sist. Undantaget är första texten i första kapitlet. Boken börjar med *Sociala rörelser kan inte bombas sönder*, som jag skrev 2001, när USA började mobilisera mot "den internationella terrorismen". Hur man behandlar "de andra" i den fördömda tredje världen visas med all tydlighet i detta smutsiga så kallade heliga krig mot terrorn. Texterna i detta kapitel rör alltså "de andra" utanför västs geografiska gränser.

Andra Kapitlet, **Finns det någon här?**, behandlar frågan om "de andra" från olika aspekter i Sverige. De senaste skandalerna kring migrationsverkets behandling av apatiska barn, blinda och rörelsehindrade asylsökande, är inga olyckliga tillfälligheter utan har sin grund i en människosyn som igenkänns på många andra nivåer och plan i samhället. De dumpade barnens situation låg inte på migrationsverkets bord utan utrikesdepartementets och socialtjänstens. Varför är det så lätt för polisen och andra myndigheter att glömma bort försvunna invandrabarn? Hur kommer det sig att regeringens utredare för makt och strukturell rasism, inte ser den mördande diskrimineringen av flickor under traditioners och religioners ok? Vad är det som gör att samhället med gott samvete kan låta barn med ursprung i tredje världen behandlas som lägre stående varelser? Vad kan förklara svenska liberalers krav på extra ordinära åtgärder mot invandrade brottslingar? Den svenska extremhögerens paroll, "Ut med packet" är känd för

varenda kotte! Skillnaden mellan dessa två argument är faktiskt inte så stor om man skrapar på ytan. För extremhögerns del är “invandraren” utesluten från vi-gemenskapen. Invandraren är inte “en av oss” utan ett främmande element som bör avlägsnas. Liberalernas paroll, “Ut med det invandrade kriminella packet”, förklaras med att den kriminelle invandraren inte är “en av oss” och därför kan utvisas när denne inte sköter sig. Den svenske kriminelle kan däremot inte utvisas eftersom han trots allt är “en av oss”!

Kapitel 3, **Demokrati för lägre stående varelser**, innefattar artiklar som har med “de andra” i väst att göra. Texterna i detta kapitel skiljer sig inte från de i kapitel 2. Det specifika med texterna här är att de berör frågan om religion och yttrandefrihet. Åtskillnaden som den politiska makten och kultureliten gör sig skyldig till kan inte bli mer uppenbart. “Muslimerna”, i hjärtat av Europa, får i en fingervisning underkasta sig det av islam heligförklarade buden. Nu får vi som i talibanernas Afghanistan eller prästernas Iran söka se målaren Louzla Darabis tavla *Kärleksscenen* i hemliga underjordiska klubbar, eftersom de “sårar” troende muslimers religiösa känslor eller för att de “vanhelgar” religionen islam. Här får Runar Sögaard, som är minst lika reaktionär som sina islamistiska gelikar, äta upp sitt uttalande om profeten Mohammed. Här blir det knäpp tyst på ledar- och kultursidor om de danska tecknare som har hotats till döds av islamister för att ha publicerat teckningar i Jyllandsposten under hösten 2005.

Inte en enda tidning från höger till vänster var intresserad att ta in texterna i detta kapitel. Den enda texten i Kapitel 3 som blev publicerad i en svensk dagstidning var ***Jag är inget fotbollslag*** som togs in i Göteborgsposten 98-11-21. Det gjorde man eftersom den inte i första hand handlade om islams heliga

ting utan kristendomens. Västerlänningen får förlöjliga “sin religion” kristendomen. I egenskap av en västerländsk konstnär hade Elisabeth Olsson yttrandefriheten på sin sida när hon avbildade Jesus som homosexuell och lät hans sista måltid förvandlats till en scen för en fri blandsexuell sammankomst. Elisabeth trädde över de allra heligaste reglerna och tabun i kristendomen. Det fanns säkert de som ville ha henne korsfäst för denna gränsöverträdelse, om de bara fick göra det.

Att ödet blev annorlunda i de andra texternas fall, som behandlar samma fenomen med exakt samma värdegrunder, har inte enligt min mening något med feighet att göra. Det är istället människosynen som spökar här. “Barbarer” och okultiverade behandlas följaktligen i enlighet med sin egen förståelsenivå! Det är precis det som händer med yttrandefriheten när det handlar om “muslimer”, sikh etc.

Det sista kapitlet 4, **Utan- och innanför**, innehåller fem texter. Som kapitelrubriken antyder handlar dessa texter inte direkt om “vi” och “de” men behandlar samma teman ändå. De handlar om människan som finns i båda dessa konstruerade läger.

En del av texterna i boken har varit publicerade i olika svenska tidningar. Många av texterna fick aldrig utrymme att nå sina läsare. Dessa texter är mina bidrag till skapandet av en värld med frihet och jämlikhet som grundpelare, där människor behandlas lika och barn får vara barn utan religioners, kulturers eller olika seders och bruks ingrepp på deras kropp eller liv i övrigt.

Soleyman Ghasemiani
2006-01-08